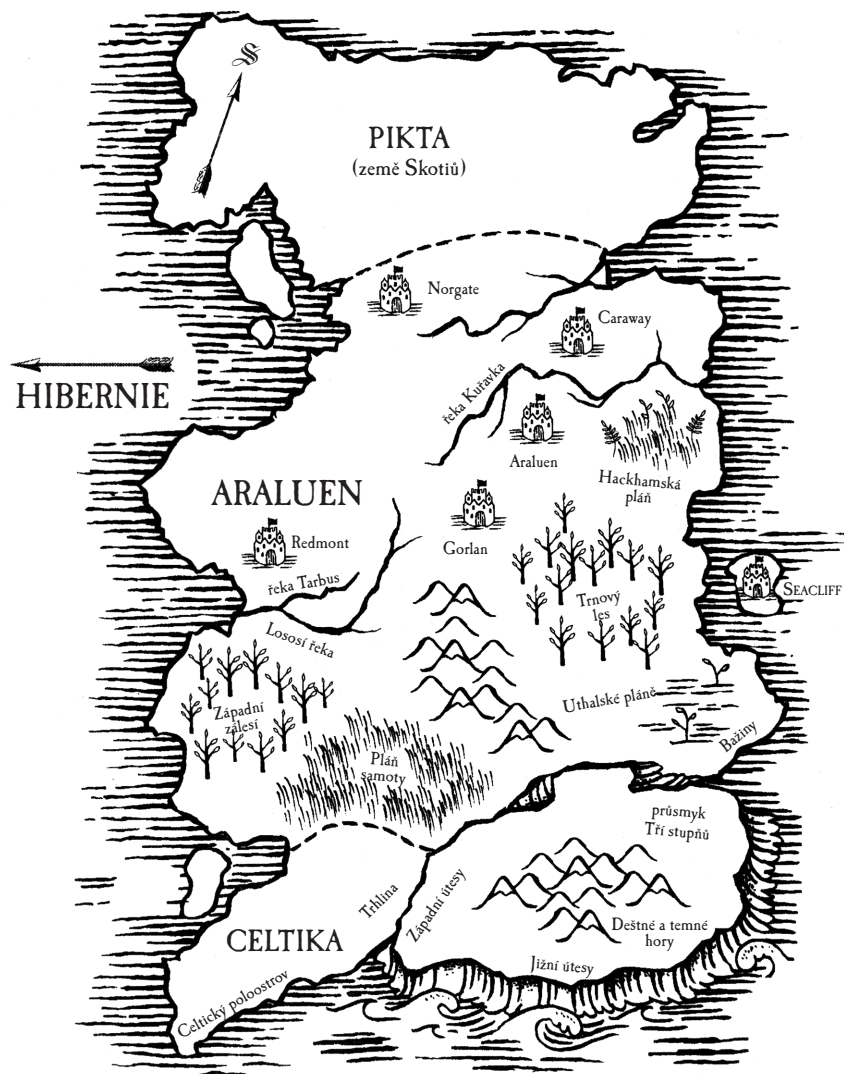

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

Jedna

H tunelu bylo vlhko, zima a tma. Halt sice nebyl vysoký, ale přesto se musel sehnout a rameny drhnul o hrubé, nezpevněné hliněné stěny po obou stranách. Před ním šel horník a v ruce držel lampu, jejíž mihotavý plamen vrhal kalnou žlutou záři prokládanou groteskními stíny.

„Jak hluboko jsme pod zemí?“ zeptal se za Haltovými zády Crowley. Halt si pomyslel, že jeho hlas zřejmě tlumí zatuchlý vzduch, ale i tak v něm zaslechl stopu neklidu. Crowley podobně jako on takovéto sevřené, stísněné prostory nesnášel; mnohem raději měli čistý svěží vzduch lesa a polí nad zemí. Jak mohli horníci v těchto podmínkách pracovat, bylo nad Haltovo chápání.

Horník se k nim na chvíli otočil tvář. „Asi patnáct stop,“ odpověděl. „Klesáme od chvíle, co jsme vešli do tunelu. Už to není daleko.“

Halt po těch slovech ucítil, jak na něj doléhá ohromná tíha půdy a jílu nad jeho hlavou. Hruď se mu svírala

a těžko se mu dýchal. Cítil, jak se mu srdce rozbušilo rychleji, a zastavil se, dýchal pomalu a zhluboka a čekal, až se mu uvolní napjaté končetiny a tělo. Čím dřív odsud zmizí, tím bude raději. Crowley si nevšiml, že se Halt zastavil, zezadu do něj vrazil a zamumlal omluvu.

„Pozor na výdřevu,“ zabručel horník a mávl rukou k dřevěným trámům, které podpíraly stěny a strop tunelu. „Když jednu z těch fošen uvolníte, strhnete na nás celý strop.“

Oba hraničáři se zase dali do chůze a dávali si dobrý pozor, aby nezavadili o trámy. Haltovi připadalo, že k nim z dálky doléhá slabé zvonění kovu o kámen. Chvilí si říkal, že se mu to asi jenom zdá, ale horník mu to potvrdil.

„To jsou naši chlapi,“ prohodil. „Slyšíte, jak rubou? Rozšiřujou štolu pod hradbama.“

Zase vyrazil chodbou a oni honem spěchali za ním, nechtěli zůstat mimo malou kaluž světla vrhaného lampou. Řinčení sílilo. Neznělo však, jako by se horníci oháněli krumpáčem moc usilovně, a Halt něco v tom smyslu poznamenal.

Jejich průvodce se nevesele zasmál. „Nemůžete do skály bušit hlava nehlava,“ prohlásil. „Jinak by došlo k závalu. Musíte na to jít pomalu a vytrvale.“

Halt vepředu zahlédl malý kroužek žlutého světla. Jak pokračovali v chůzi, kroužek byl čím dál větší a jasnější. Nakonec došli do širší štolky vedoucí kolmo k tunelu. Vytvářela křížovátku ve tvaru písmene T, byla důkladně vyztužená dřevěnými trámy a pokračovala asi šest nebo sedm kroků na obě strany od tunelu.

Strop tu byl vyšší a nacházel se alespoň tři stopy nad Haltovou hlavou. Vydechtl úlevou, narovnal se a protáhl

si ztuhlá záda a ramenní svaly. Slyšel, jak Crowley dělá to samé.

„Jsme pod hradbami?“ zeptal se velitel hraničářů.

Horník přikývl. Ukázal na masivní kus žuly trčící ze stěny pod jílovitým stropem tunelu. Balvan měl tvar kvádra – zjevně ho opracovala lidská ruka. Všude kolem něj a pod ním byly umístěny dřevěné trámy, které ho podpíraly.

„Tadyhle začínají základy hradeb,“ řekl horník. Zvedl lampu o něco výš a hraničáři spatřili, že po stropě štolky, ve které stáli, se táhne celá řada opracovaných balvanů. Na místě je držela další pevná výdřeva.

Řinčení, které před jejich příchodem do štolky znatelně zesílilo, nyní ustalo a ze stínů po jejich levé ruce se vynořila sehnutá postava. Není potřeba se tady sklánět, pomyslel si Halt. Bylo tam dost místa pro hlavu. Ale možná se jednalo o zvyk zrozený z dlouhé praxe a mnoha let strávených v podzemních štolách a tunelech.

Nově příchozí se zastavil a kývnutím pozdravil jejich průvodce. Pak se na pár vteřin zvědavě zahleděl na oba hraničáře. Věděl, co jsou zač – všichni horníci to věděli –, ale v podzemí byl zvyklý vídat jen jiné horníky a kopáče oblečené v kožených zástěrách a kapucích chránících jejich oblečení před bahnem a špínou v tunelu. Tihle dva v šedo-zelených skvrnitých pláštěnkách a se zbraněmi za pasem byli tady dole něčím docela novým.

„Brýtro, Alwyne,“ pozdravil. „Brýtro, hraničáři.“

Halt s Crowleym mu také popřáli dobré jítro, i když Halt neměl ponětí, jak si někdo mohl hluboko pod zemí udržet přehled o tom, jaká je zrovna denní doba.

„Brýtro, Dafyde. Už to máte?“ zeptal se jejich průvodce. Nově příchozí několikrát přikývl. „Už to skoro je. Ješ-

tě trochu kopání a trochu výdřevy – asi tak patnáct minut. A pak sem můžeme nanosít hořlaviny.“

Štola, ve které stáli, byla vydřevena mnohem důkladněji než tunel, jímž přišli. Halt předpokládal, že oválný tunel byl dost nízký a úzký na to, aby se stěny nezřítily. Jenže tahle štola byla širší, a tak bylo potřeba mnohem víc fošen a ráků, které by podepřely strop a mohutné základní kameny hradeb nad nimi, odkryté po celé délce štoly. Jen co na to pomyslel, sevřela se mu hrud' a zaplavila ho vlna nesmyslného strachu. Věděl, že jestli ten strach rychle nepotlačí, mohl by se proměnit v děs – slepou neovladatelnou paniku. Zase se přinutil uvolnit napjaté tělo, počínaje prsty, zápěstími a pažemi, a tělem se mu pozvolna šířil pocit klidu. Zpomalil dech a zhluboka nabíral vzduch do plic. Cítil, že srdce už mu v hrudi nebuší tak zběsile.

„Nevím, jak si na to můžou zvyknout,“ zamumlal směrem ke Crowleymu.

Alwyn se uchechtl. „Když jste celej život zalezli v šachtách, tak už vám to ani nepřijde.“ Mávl rukou do tmavé šachty, ve které stáli. „Pod zem jsem začal chodit už v deseti letech,“ pokračoval. „Tohle je pro mě jako pěkná velká louka.“

„No nevím,“ zakroutil hlavou Crowley.

Alwyn povytáhl obočí. Věděl, že většina lidí se bojí chodit do tunelů, ale on a jeho chlapi na to byli zvyklí. Když tunel správně vykopali a pevně vydřevili, nehrozilo žádné nebezpečí. Ukázal na zem pod základním kamenem.

„Sem nanosíme chrástí, dříví a hořlaviny,“ řekl. „A pak je zapálíme. Oheň zničí výdřevu, takže se strop zřítí. Pak přijde ke slovu příroda a část hradby přímo nad stropem se propadne do štoly. A s ní se zřítí i okolní stavby.“

„Kdo zapálí oheň?“ zeptal se Crowley. Spolu s Haltem byl pověřen zničením hradu Gorlanu a doufal, že to neznamená, že bude muset osobně zažehnout oheň. Alwyn jeho obavy rychle rozptýlil.

„Radši to udělám já,“ odpověděl. „Až se oheň rozhoří, bude tady kouř a tma. Bylo by snadný ztratit směr a zabloudit. Já jsem na to zvyklej, takže si to vezmu na starost.“

„Dobře,“ kývl Crowley. V jeho hlase byla jasně patrná úleva.

„Je to celkem podívaná,“ řekl jim Alwyn. „Dlouho to vypadá, že se nic neděje, chápete. A pak začne hradba povolovat, zdivo popraská a potom to jde celý dolů.“

„Myslím, že tou dobou chci být raději nahoře na povrchu,“ poznamenal Halt.

Alwyn na něj nevesele pohlédl. „To je jedinečně rozumný. A teď bysme se tady chlapům neměli plíst, aby sem mohli nanosít dříví na oheň.“

Halt a Crowley si vyměnili pohledy. Uvědomili si, že tihle chlapi vědí, jak na to. Bylo by zbytečné na ně dohlížet, až začnou budovat hranici. V takových případech bývá lepší nechat jiné dělat svou práci.

„Vrátíme se na povrch,“ řekl Halt a Crowley dal Alwynovi znamení, aby je vyvedl ze štoly.

Pár minut nato vyšli z podzemí na jasné sluneční světlo. Oklepávali si z pláštěnek vlhký jíl a hlínu a po tmě v tunelu mžourali jako krtci.

Čerstvý lesní vzduch byl příjemnou změnou oproti vlhkému zatuchlému vzduchu, který dýchali v podzemí,

prosycenému pachem mokrého jílu, čerstvě vykopané hlíny a pronikavým kouřem olejových lamp.

Crowley se rozhlédl doleva i doprava a našel očima místa, kde začínaly další dva tunely. „Je potřeba podívat se i do těch ostatních?“

Alwyn zavrtěl hlavou. „Jsou stejný jako tenhle.“

Zdálo se, že Crowleymu se trochu ulevilo. „A co hlavní hradní budova?“ zeptal se a ukázal na vysokou vznešenou věž obklopenou hradbami. „S ní provedeme to samé?“

„Pod ní nemusíme razit tunel,“ odpověděl Alwyn. „Prostě v ní založíme oheň a necháme ho hořet. Až shoří stropní trámy a podlahy, zbylý zdivo bude oslabený žárem a taky tím, že ho zevnitř nebude podpírat dřevo.“ Otočil se a ukázal na trebuchet stojící pětadvacet kroků daleko. Obléhač stroj se krčil jako nějaké zlovlné pravěké zvíře a natahoval jim nad hlavy své dlouhé vrhač rameno se dvěma klouby.

„A pak to do ní několikrát napereme tímhle pekelným strojem. Pár pořádných šutrů by mělo oslabenou věž docela pěkně rozbořit.“

„Pěkně?“ opakoval Crowley. „Zvláštní volba slov.“ Trochu smutně se zadíval na hrad. „Je překrásný,“ řekl potichu. „Škoda že ho musíme zničit.“

Když se Morgarath, bývalý baron z Gorlanského léna, stáhl na jih po neúspěšném pokusu ovládnout království, princ Duncan rozhodl, že jeho hrad musí být zbořen, aby vzbouřenému baronovi nezbylo v kraji žádné útočiště, které by mohl využít.

„Není překrásný,“ namítl Halt. „Je to zlé místo, kde se děly zlé věci. Jsem rád, že bude brzy zničený. Máte to u nás,“ dodal směrem k Alwynovi.

Horník pokrčil rameny. Alwyna a jeho četú zapůjčil Duncanovi král sousední Celtiky, kde celý život dobývali z podzemních hlubin stříbro a cín.

„Práce jako práce,“ prohodil. „Ale těšíme se zpátky domů.“ Odvrátil pohled, zaclonil si oči a podíval se na ústí druhých dvou tunelů. „Vypadá to, že už taky nosí dříví na oheň.“

Hraničáři se podívali stejným směrem jako on. U každého tunelu viděli postavy v zablácených kožených šatech, jaké měli všichni horníci, jak tahají do podzemí otepi dříví a třísek. Třetí skupina začínala nosit podobné otepi do tunelu, ze kterého před chvílkou vyšli.

„Do hodiny to bude připravený,“ řekl Alwyn. „Pak zapálíme oheň.“

Choval se trochu odměřeně. Provedl vznešené návštěvníky tunelem, jak žádali. Zdrželo ho to přinejmenším hodinu a on se nemohl dočkat, až se zase pustí do práce, strhne hradby Gorlanu a vyrazí zpátky k domovu.

„Můžeme si zatím něco sníst,“ řekl Crowley a pohodil hlavou k místu, kde se s Haltem předchozího dne utábořili.

„Jak chcete,“ pokrčil rameny Alwyn. „Já začnu připravovat hranici v hlavní věži.“

Oba hraničáři vykročili ke svému malému tábořišti. Crowley si za chůze zamýšleně smetl z ramene kus zaschlého jílu.

„Kdo chce být horník, asi na to musí mít náturu,“ poznamenal. Pořád ještě myslel na tmavý stíněný tunel, ve kterém před chvílí byli.

Halt se ponuře usmál. „Mám dojem, že to samé se říká o hraničářích.“